

НИКОЛАЙ ТЕЛЛАЛОВ
ПОСЛЕДЕН ДЕН В
НЕВЕДЕНИЕ

chitanka.info

Още не знаеше, че тазсутрешната сирена отбелязва последния му ден.

Последният от престоя тук.

Започна както обикновено — противен тенекиен вой, на негов фон — глас: „Седем часа. Ставане. Седем часа. Ставане...“ — също тенекиен, макар че синтезаторът е в състояние да възпроизведе нормален човешки тембър. Просто нарочно не го прави. Всичко тук е с цел. Всичко е нарочно. Всичко е със скрит смисъл. Може да ти се струва прозрачно ясен, може да си кажеш, че номерата са плитки и бързо ги разгадаваш. Само че грешиш. И когато нещо е очевидно, това е най-сигурният белег, че очевидността е нарочна, престорена, фалшива — за да се заблудиш, че разбираш за какво става дума. Макар че... няма гаранция. Понякога нещата НАИСТИНА са такива, каквито изглеждат.

Само че кога?

Секунда след сирената светнаха белите плафони в коридорите. Още секунда и дойде редът на килиите — блеснаха стените, отсрещни на входните решетки. Пак секунда — решетките започват с тихо бръмчене да се прибират — прътите им потъват в пода или се изтеглят към тавана.

Ала минават точно три секунди, преди да се изключи силовото поле, което дублира решетките и което при контакт причинява гадна, бавно отшумяваща болка в ставите и костите. В първия момент е като опарване по кожата, после се просмуква навътре, подпалва мускули, кръвоносни съдове, нерви, сухожилия... Най-бавно стихва в костите, поне такава е усещането, въпреки че на практика въздейства единствено върху нервната система — индуцира сигнали за болка в нервните клетки.

Впрочем, може да причини и трайни физически увреждания, ако не се отдръпнеш веднага. Надзирателят не ти казва какви са тези увреждания, но човекът пада и само стене, без да може да се движи. Плъзгащ се по релса на тавана манипулатор, свързан с Надзирателя, подхваща непредпазливия, глупав или сприхав, винаги отчаян затворник и го транспортира до лечебницата, където го поемат медицински машини — отново периферни устройства на Надзирателя. Естествено, там също няма кой да ти обясни кое точно е пострадало. Докато траят процедурите, по стените на лазарета текат напомнания,

че прекомерно честото излагане на въздействието на силовото поле може да причини необратими патологични промени в опорно-двигателната система, в крайна сметка — нелечима инвалидност или смърт.

А няма смисъл да се самоубиваш, защото не знаеш колко време ти остава до Последния ден.

По време на процедурата по отваряне на килиите от затворника се изисква да стои прав в жълтия кръг в средата на килията, облечен, с нозе върху неоцветените следи от стъпала в кръга и с ръце на кръста. Кепето — в десния юмрук. Навсякъде кръговете бяха олющени, но бързо се свикваше как точно да се поставят краката — леко разкراчен. Отначало Надзирателят не обръщаше внимание на грешките в ритуала. Ритуал — как иначе да го наречеш? Режим? Традиция? Но от един момент започваше да налага наказания за неспазване на изискванията, изписани с червени букви върху светещата стена във всяка килия. Всяка килия е еднаква — мивка, клекало, лежанка, закачалка. Никога не знаеш в коя килия ще се озовеш.

Затворниците нямат лични вещи.

Затворниците нямат и имена.

Силовите полета угаснаха, като за част от мига станаха видими, подобни на пласт дебело, издуто като леща стъкло, което обаче не изкривява светлината. Отново щяха да се видят при включване. После — никога не знаеш дали ги има, или не. Много бързо престава да ти стиска да проверяваш, дори по безопасния начин — като хвърлиш нещо, кепето например. Така или иначе, червени лазери маркират зоните, защитени със силови полета.

— Затворници, кръгом — нарежда Надзирателят през високоговорителите и чак тогава сирената млъква.

Из етажите-галерии се разнася шум — всички се обръщат с лице към светещите стени на килиите. Пет, десет, петнайсет, двайсет секунди мълчание.

Правилниците за през това време изчезваха и вместо текста изникваха големи цифри. Дните излежано в затвора време. Всеки в този момент искаше цифрите да са във формат обратно броене. Уви. Тук никой не знае колко му остава.

Затворник номер А-55 машинално пресмяташе числото в години, месеци, седмици. Тъкмо успя — седем години, два месеца, една

седмица и два дни — толкова правеха показанията му 2625 денонощия, — преди да последва поредната команда:

— Кръгом. Напуснете килиите.

Обръщане, осем крачки напред, стоп. Не се толерираше въртенето на глава, но очите се местят, шарят. А-55 виждаше зад парапета долните нива на затвора и десетките облечени в сиво с оранжеви номера на гърдите и гърба хора. Мъже и андропиди. Носят се слухове, че женското крило било на по-голяма дълбочина.

А-55 вдигна очи нагоре, към горните нива. Етажите-галерии около цилиндъра пустота на централния кладенец бяха петнайсет или дваайсет — никога не успяваше да ги преброи. От шест години и половина се опитваше да го стори. Както и да пресметне колко души се намират тук. Броеше ги в столовата, но колоните и самата радиална планировка му пречеше, още повече, че масите всеки път ги нареждаха по различен начин в отделните сектори.

Нарочно. Съвсем преднамерено и нарочно. С умисъл. Зъл, разбира се. Щом нещо причинява дискомфорт, а той е целта, тогава става дума за тормоз, а тормозът е зло.

И отново, както винаги — неволната, но логична мисъл: „За какви ли злини търпим всичко това?...“

И ядът — ТЕ знаят, че така предизвикват именно ТАЗИ или подобна ѝ мисъл!

Трепна, когато прозвуча нещо различно, вместо обичайната команда „Към шахтите“, през които се спускаха — падаха, — поддържани от другояче настроен ръкав силово поле до столовата на дъното на кладенеца. И докато се хранеха, етажите тънеха в мрак — робочистачите нямаха нужда от светлина, за да действат...

— Внимание, обявявам наказание.

Не, и това си беше нормално. Случваше се всяка седмица, кога по-често, кога единични случаи. Просто този път няколко дни подред нямаше нищо, а още преди това обявяваха нарушенията след обед.

— Затворник Ж-92, гласно сте изявили желанието си да малтретирате затворника И-213, съжалявате ли за грубите си изрази, квалифицирани като оскърбления и заплахи?

А-55 не чу отговора, вероятно нарушителят се намираще доста далеч. Но, естествено, чу констатацията на Надзирателя:

— Анализът на гласа ви, а също така показанията на имплантираните в тялото ви монитори, дават основание да се заключи, че не сте искрен в разкаянието си. Останете на място, за да получите наказанието си в долорокамерата, останалите — към шахтите!

Десетките, може би дори стотиците хора тръгнаха, шумолейки с меките подметки на затворническите си обувки, по-скоро чехли, към шахтите, в които скачаха и пропадаха с постоянна и безопасна скорост чак до долу — петдесет, а може би сто метра до дъното или кой знае къде — защо съм решил, че столовата е на дъното на кладенеца?

Крачейки към шахтата, зяпнал безцелно в тила на предния човек, без да го разглежда всъщност, А-55 изпита раздразнение и досада, а също и гняв — спотаен, страхлив и гузен гняв, какъвто не беше сигурен, че има право да изпитва. Обявеният одева нарушител сигурно почти бе забравил кога е напсувал друг затворник и е изрекъл дивашките си закани, съзнавайки невъзможността да ги осъществи — пред хилядите очи и сензори на Надзирателя ли? Ха-ха.

Ала Надзирателят не забравяше. Между нарушението и наказанието можеха да изминат часове или месеци — винаги дебнеше да си в най-уязвимо състояние. А-55 знаеше това от личен опит. Надзирателят те наказва — освен ако не му се налага да те възпре от недопустими действия незабавно, но за тях пак ще те накаже по-късно, — точно когато ще ти пука за това. Не когато си мобилизиран да издържиш, не когато ядът е създал илюзията, че се бориш за някакво свое човешко право, че те мачкат несправедливо, че се противопоставяш на бездушната машина, на която някой болен ум е дал власт над човешки същества...

Същите човешки същества, които са извършили неща, докарали ги тук — където да изкупват вината за деянията си. Където нямат права, защото са си ги отнели сами, отказвайки същите тези права на други хора — жертвите си. Където да си мислиш, че те третират „несправедливо“, е най-куриозното нещо на света.

А нима ти си бил „справедлив“? Нима не си мачкал?

Не знаеш. Никой от хората със сиви комбинезони и оранжеви затворнически номера не знае. Такова е наказанието. Да не знаеш за какво и за колко си тук.

Избиват ти самооправданията и чувството, че плащаш по-скъпо от нанесената някому вреда — много ловко, по същия начин навярно

са избивали стола или пейката под осъдените на обесване. И те увисвали. Също като теб — висиш и нямаш друг избор, освен да чакаш — не, не да издъхнеш, като онзи с клупа на шията, а да НАУЧИШ някой ден КАКВО, по дяволите, си сторил, за да се озовеш в този чист, подреден и механизирен ад, в който смъртта дори изглежда като нещо живо... но не посягаш към нея, не — освен ако не полудееш. Не посягаш, защото... кой знае — ами ако утре излизаш вече на свобода?

Ами ако?...

* * *

Закуската траеше половин час. В столовата се влизаше от няколко места едновременно и на входа всеки затворник прибираше пластмасова табла с храна и прибори за еднократна употреба — няма накъде повече еднократна — лъжица и вилица от пресован въглехидрат, един вид корава солена или неутрална на вкус бисквитка, която бързо се размеква при употреба и не ти остава друго, освен да я изядеш — или хвърлиш в недоядената манджа, приютена във вдлъбнатините на таблата.

Времето за хранене е време на относителна свобода. Можеш сам да си избереш място къде да седнеш. Ала седнеш ли, не се позволява да се местиш, камерите-очи на Надзирателя фиксират всяко движение. Веднага ще последва забележка да се върнеш там, където си седнал първоначално — в най-добрия случай. Но най-често Надзирателят ти пише нейде в необятната си клетъчна памет една черна точка във виртуалното досие на затворник номер еди-кой-си. И после ти го припомня, а може вече и да си забравил, че си нарушил правилника. Който е измислил такава система — дано се пържи душата му в ада. Или дано е попаднал в затвора. Затвор като този. То комай и без това вече други няма. Вероятно.

Всичко, всичко тук е замислено така, че да те подсеца всеки миг, че си нищо и че каквото сърбаш, сам си си го заслужил. Че не си свободен, че нямаш спомени, а дори и име — него също не помниш.

— Петдесет и пети?

А-55 вдигна глава. Беше затворник К-869. Кимна му — сядай.

— Ще играем ли шах в свободните часове? — попита К-869.

Беше нов, вероятно лежеше от не повече от три години, очите все още блестят, търси общуване. Такива като него хем внасят малко свеж полъх, разведряват, хем дразнят и допринасят за още един елемент от цялото мъчение, с чието осъществяване се занимава заведението, наричано някъде отвън, в света на неинхибираната памет и истинските лични имена, в света на индивидуалния избор и по-богатото меню илюзии и дори — възможности, там го наричаха Усъвършенствана зона за социално превъзпитаване.

Зона за възмездие.

Затвор.

— Добре — съгласи се А-55 и отново заби поглед в таблата. Салатата бе по-цветна и жизнерадостна от сивите комбинезони с оранжеви индекси на фона на синкаво-сивата облицовка на помещенията, тук-там с мръсно-бяла или жълтеникава маркировка. А, да — и лазерите — червени „Стой! Не преминавай!“ и зеленикавите „Движи се оттук!“... И салатата — с краставици, домати, царевица, чушки, лук и още куп други неща, — тя също служи да подчертае в колко безпросветно място се намираш, не толкова да се нахраниш с нея. И супата, превъзходна крем-супа, неизвестно с какво, тя също е в заговора...

Внезапно — винаги е внезапно, макар че се повтаря почти редовно при различни обстоятелства, в какви ли не ситуации поне веднъж на няколко дни — го опари, опустоши, вледени и превърна в кухня суха кожа, вместо човек (затворник! не човек!) страшната мисъл. Един от големите кошмари на всеки присъстващ тук.

„Ами ако съм с доживотен срок? Или съм лишен от свобода за време, което нямам шанс да изживея, без да ме криогенират?!“

Не, глупости — веднага контраатакува подлата си мисъл А-55. Кой би позволил един осъден до живот нещастник да научи това малко преди да издъхне! Нали не биха постъпили така?! Не, не биха...

„Защо не? Такава е мълвата — връщат ти паметта, когато вече си пътник. Може би десетина минути преди да ти изключат животоподдържащите системи...“

Не, не, глупости, това НЕ Е доживотна присъда, а си е ЕКЗЕКУЦИЯ. Никой не може да каже дали няма изведнъж да се оправииш, така че...

— А?

— Викам, дай този път да е тристранен шах — повтори К-869. — Имам един мераклия... много по-интересно е!... Ей, аз да не те стреснах нещо? Беше се замислил, а? Ще прощаваш...

Малцина са като този. Почти учтив. Не че другите са грубияни, грубото и обидно поведение не се толерира от Надзирателя, но почти никой не употребява думи като „Прощавай“ или „Извинявай“. Нито пък пита дали не те е притеснил с нещо.

„За какво ли лежи Осемстотин шейсет и девети? — за кой ли път се замисли А-55. Странно, подобен интерес не действаше толкова изнервящо и депресиращо, колкото чуденето, а за какво са те тикнали тук теб самия!? — Сигурно не е нещо, свързано с пряко насилие. Извинява се... Впрочем, кой ли го знае...“

— Хексагон-шах ли имаш предвид?

— Да, да. На голяма дъска. С по шест офицера, две царици. Една такава партия ще ни отнеме седмици. Без договорки, разбира се, играем честно, никакви споразумения извън дъската... Какво?

А-55 беше вдигнал очи и свирепо шареше с поглед по лицето на събеседника си.

— Нещо... сгафих ли?...

Сгафил!

А-55 стисна зъби. Идиот. Седмици щели да минат за една партия. Всеки се надява, че може би ще излезе УТРЕ, а може би дори и ДНЕС. Да планираш занимание за СЕДМИЦИ означава, че си се ПРЕДАЛ. Майната ти, ако си го решил за себе си, но въвличаш и други, подриваш им надеждата, маскириш очакването...

Внезапно гневът му се стопи. Глупости, уморено си помисли той. Суеверия. Истински суеверия. Сякаш като си рекъл да играеш шах един месец, ще си повлияеш върху вече определената без твое знание — потиснато знание! — присъда. Да, глупости са. Само че дразнят. Обиждат. Нараняват. Тук, в това конкретно УЗСП, се намираха хора, преминали доста по-живите отделения за къси срокове. И те се засягаха, жегваха се, изтърваха си нервите заради подобни реплики.

А-55 сведе поглед, изстинал от гнева, не отговори на въпроса, продължи да се храни. Усещаше, че К-869 се гърчи от притеснение отсреща.

Довърши обилната, както винаги, закуска и стана.

— А... аз... ще играем ли?...

А-55 не изпита ни най-малък импулс да бъде снизходителен, благороден или поне състрадателен. Погледна човека втренчено и рече неопределено:

— Ще си помисля.

Не целеше да го наказва, да го кара да се чуди и чака. Просто така, обичайното студено и дръпнато отношение между обитателите на затвора, Усъвършенстваната зона. Всеки път, преди да заспи след сирената на отбоя, А-55 си мислеше, че някой ден няма изобщо да се гордее, че е постъпвал така. Щеше да се срамува.

Жадуваше да се срамува и разкайва. Особено през този първия Някой ден.

Някой ден...

* * *

Изкара остатъка от времето за хранене, разхождайки се по пръстеновидния коридор около столовата. Зад полупрозрачната стена, подобна на армирано стъкло, се отгатваха близките маси и хранещите се затворници на тях. През отвори, високо до тавана, откъм столовата се донасяше шумът — съдържани звуци, състоящи се от стъпки, мляскане, къси полугласни реплики. Винаги, доколкото помнеше, бе така — убито, не шумно.

Понякога му разправяха, че се е случвало да бъде по-иначе. Не като в предварителните зони, а ОЩЕ по-инакво. По време на бунтове.

А-55 не може да си представи бунт в Зоната. Бунт? Не и в този затвор. Пък и има ли РЕАЛНА причина за БУНТ? Какво ще се опитваш да постигнеш — да научиш истината за себе си? Ха! Може би е по-добре, че не я знаеш. Може би после, когато ти изтече наказанието и ти върнат паметта... кой знае, въпреки че чакаш деня на свободата, малко и се плашиш от нея. Защото с нея ще дойде и истината — суровата и неприкрита. И дали никому не се е случило да му се досвиди за времето на напразно, монотонно, мъчително, но все пак блажено неведение за своята тъмна и грозна половина, за своя грях...

Ето, още една от коварните страни на Зоната. Чакаш като давец се глътката въздух — последния ден на затворничеството... и се боиш от това, което ще ти донесе той.

А-55 спря край едната от нишите, активни до края на закуската. Можеше да си вземе оттам чаша безалкохолно, вафла, слаб наркотик, никотин например. И го направи. Натисна маркера „Никотин“, уточни, че иска цигара, а не емфие или тютюн за дъвчене. Цигарата изскочи от отвора, подаде се и гъвкавата шия на дюзата на запалката — като някакъв чудат микрофон. Запали. След това направи няколко крачки до отвора за отпадъци — според правилника да го използва за пепелник.

Успя да допуши цигарата почти изцяло, когато ревна сирената за разпределение на работа.

Работа. Дейност, изискваща физически усилия и с потискащ ефект върху психиката. Работа — без видима осмислена цел. Но кой ли знае дали НЯМА цел... Не е чистене, нито пране. Понякога бе местене на контейнери в недрата на голямо хале, пренареждане на сандъците от блок в друг блок. Друг път се озоваваха на открито, само че винаги нощем и при облачно време, в сякаш напълно пустинна местност, без никаква светлина, освен прожекторите на дроновете, контролирани от Надзирателя — или от друг кибер-надзирател. А-55 често си мислеше, че може и да се намират в някаква много обширна подземна галерия или кариера.

Кобаеха. Ями. И зариваха други, вероятно изкопани от предишна смяна затворници. Мъкнеха камъни — от една купчина към друга. Или ги сортираха. Веднъж редяха от неравни скални парчета нещо като стена. Някой спомена, че бил в друга група, която пък разваляла стената, подреждайки камъните в пирамиди. Но дали „работеха“ върху едно и също нещо?...

Случваше се да газят във вода, пренасяйки някакви бали с непроницаема и невъзможна за разкъсване опаковка, после отводняваха или обратното — наводняваха... Празна, безсмислена работа. Или — нарочно организирана така, че да не забележат, че все пак ВЪРШАТ нещо, един малък етап от нещо СМИСЛЕНО. Предпочиташе да вярва, че е така. Иначе ставаше непоносимо.

Надзирателят се стараеше да им дава основание да се колебаят до безкрай относно целесъобразността на „работата“. Но, от друга страна, всички осъдени споделяха мнението, че добросъвестното бачкане, при което и без това нямаше начин да се преумориш истински, носи някакви положителни точки срещу индекса ти в таблицата с лични данни. Би било логично. Без значение дали

Надзирателят огласява поощренията или не — а той НИКОГА не казваше, че еди-кой си затворник е свършил нещо полезно и правилно, вездесъщият машинен мозък стриктно пестеше похвали, — въпреки всичко работата носи полза.

Само че смущаващ и нееднозначен за тълкуване бе един инцидент. Някакъв затворник, чийто индекс А-55 така и не запомни, гръмко произнесе веднъж фраза в смисъл, че „Работата те прави свободен“. Тонът като че ли бе саркастичен, човекът комай беше на крачка от истерия. Навярно заради това последва незабавна реакция — Надзирателят нареди на устатия затворник да напусне обекта и повече никой не го видя.

Значи, при всяко положение смисъл има — но най-вече, за да ти е гадно, гадно, гадно. Не да капваш от умора, не да изнемогваш и да се изтощаваш, защото трябва да имаш сили да усещаш ясно и отчетливо вкуса на „горчивата чаша“, която пиеш ли, пиеш.

За да си плащаш за стореното. Да възкликнеш някоя нощ, че никога, никога, никога няма да вършиш неща, заради които после ти се налага да теглиш патила като тези. Да се проклинаш, без да знаеш точно за какво...

* * *

— Литери от А до Ж да следват коридор номер 12! — нареди Надзирателят. — Литери от З до...

А-55 не се интересуваше от другите работни групи, тръгна с онези, чиито индекси бяха обявени. По пътя последва ново разделяне — на четни и нечетни номера, а после и такива, които завършваха с петица или седмица. Коридори, завои, лазери, гласът на Надзирателя...

А-55 машинално следваше заповедите, тялото му се движеше сякаш на автопилот, докато мислите бяха заети с друго. Блуждаеха. За съжаление, напоследък не успяваха да блуждаят много-много извън рамките на затворническия бит, представите за живота извън затвора бяха избледнели, станали мътни, нефокусирани, далечни... нереални. Сякаш неистински.

Истинското бе тук. Тъпото, не докрай анестезирано страдание — нарочно оставено да се чувства, но да не те заслепява. Монотонното и

влюдяващо съществуване, смазващото ежедневие, край което гравитират дори уж откъсващите се от моментната обстановка мисли. А и какво друго им остава, след като спомените са потиснати в резултат от страничния ефект на блокирането на паметта относно деянието и присъдата за него.

А-55 си мислеше за обяда — почти един час, по време на който може и да си побъбри с някого, макар вече да липсват интересни или дори просто разнообразни теми.

После следваше двучасова „терапевтична самоподготовка“ — четене на текстове за вина, разкаяние, изкупление... Това мероприятие се вършеше на групи — едни религиозни, с подразделение на отделните култове и секти, други просто философски или светски, не знаеше как да ги нарече, защото в крайна сметка пак избиваха на морализиране. Можеше да се присъедини към която група си иска. Само нямаше правото просто да затвори очи и да остане малко в тишина.

Един час четене, после Надзирателят посочваше някого за изказване. Изреждаха се почти всички. Не бе задължително да говорят точно по темата на деня, но и не биваше да се отклоняват, защото Надзирателят прекъсваше говорещия по своя преценка или пък го принуждаваше да говори и говори...

Терапията свършваше и пак работа, този път по-лека, макар че и предишната не бе кой знае колко тежка. Затова пък малко по-смислена. Пренасяха на ръка материали и оборудване от етаж на етаж — затворът се намираще в перманентен, скрит от очите на обитателите си ремонт, рутинна поддръжка, вероятно в някакви сервизни тунели и шахти, осъществявана от автономно придвижващи се дроне и свързани с релсите си манипулатори. Поне така си го представяше А-55, без особен интерес, апатично, колкото да намери за себе си някакво обяснение.

Но пак — често не успяваше да се отърве от убеждението, че просто местят сандъци и облицовъчни плоскости от едно място на друго, а те така и не влизат в същинска работа, никой не ги монтира, никой не ги използва по предназначение. Дали...

Вечеря. Най-приятното време, защото след нея до отбоя имаше два часа и половина „свобода“. По негови наблюдения в крилото за „напреднали“ пандизчии една трета се впускаха да играят различни

модификации на шах или карти, една трета почваха да помпат мускули в спортната зала, а последната третина, един крайно малоброен контингент в крилото за „начинаещи“, тоест тепърва пристъпили към излежаване на присъдите — хората, които според А-55 се държаха най-обезпокоително.

Те просто седяха или лежаха, понякога вяло си приказваха, имаше и такива, които отваряха папките с терапевтични текстове или религиозни книги. Тоест не вършеха НИЩО. Дори очите им изглеждаха празни...

А-55 още не можеше да си обясни защо кавги и опити за физически сблъсък избухваха най-често в тази група — не при „културистите“, които не пропускаха да се перчат един пред друг, не сред играчите, които се случваше да се мамят в игрите, а именно сред „отпусналите се“. Сякаш тези им изблици бяха последните конвулсии в агонията.

Никога не успяваха да се наранят, Надзирателят действаше светкавично посредством дронове, манипулатори или монтирани към наблюдателните камери лъчеви парализатори.

Нещастници.

Не всички лежаха наистина ДЪЛГО, за да имат основание така да затънат. Просто се кършеха по-лабилните.

Дваж нещастници.

А, да, имаше и четвърта група — намаляваща от крило в крило, а и поначало малобройна. „Студентите“. Те поръчваха учебни помагала, книги, енциклопедии, справочници и зубреха като за изпити. Смешното бе, че може би някои от тях учеха същата професия, която са били накарани да забравят поради мнемоничното инхибиране. Но кой би се осмелил да е сигурен в това? А и кой би дръзнал да им го КАЖЕ?...

А-55 се зачуди дали тази вечер да играе тройния шах, или да се присъедини към „Умерените студенти“, тоест просто да вземе да прочете някой роман, въпреки че изборът на тематика не беше особено богат. Подозираше, че ограниченията върху литературата по някакъв начин са свързани с блокирането на паметта...

Изведнъж разбра, че се движи сам из Лабиринта, през който обикновено ги караха да блуждаят, преди да се формират работните

групи и да стигнат до обектите. Поне сам докъдето му виждаха очите. Никога преди не е било така, винаги имаше по няколко души с него...

Не успя да се замисли над това, когато нова инструкция го насочи към врата, а зад нея — подземна шахта. Няколко секунди стеснено дишане и силовото поле го издигна...

... на един от етажите с килиите. Сега бяха празни и цареше съвършена кънтяща тишина.

A-55 спря и зачака заповеди. Надзирателят мълчеше. Мълча точно толкова, колкото затворникът да понечи да се запита какво значи това. И тогава се обади:

— Влез в килията пред себе си.

A-55 се подчини и дори изпревари следващата инструкция, като застана върху изтъркания жълт кръг.

Само че последва нещо друго.

Светецата стена се отвори пред него. Беше вход, къс коридор или антре, в който стояха на задните си механични крайници два едри охранителни дрона — периферни устройства на Надзирателя, но може би снабдени с автономни процесори.

Дроновете не показваха признаци на активност. Очите-камери — ако това наистина бяха оптични сензори — мъждукаха едва-едва. Между тях имаше място колкото да мине човек.

— Влез, A-55.

Затворникът влезе.

Беше кабинет, поне приличаше на такъв. Изобщо нито намек за затвор. Къде съм? Събеседване? Среца с ЖИВ човек?

Погледът му се плъзна по килима — килим! — меките форми на мебелите, уютни фотьойли, изящни масички... Зави му се свят от цветовете и обстановката. В стената имаше вграден аквариум с изящни рибки, стрелкащи се покрай кичести водорасли и сребристи струи въздушни мехурчета от скритите сред камъчетата на дъното аератори.

— A-55! — гръмна високоговорител и внезапно аквариумът се стопи. Беше стереоскопичен плосък екран, досега излъчвал в режим на скрийнсейвър. Лицето върху екрана бе неговото собствено — профил, анфас, отстрани — колонка данни...

Нещо го стисна за гушата. Не, нищо външно. Просто му стана трудно да диша.

— А-55, днес е денят на вашето освобождаване. Надзорната комисия реши да прекрати изтърпяването на наказанието две години и десет месеца предсрочно. Моля, седнете. Ще ви прожектираме запис от процеса срещу вас, заедно с това ще бъде разблокирана паметта ви. Кажете, когато сте готов да пристъпим към процедурата.

Отне му немалко време да се осмели да каже — пресипнало, но без много да му трепери гласът:

— Започвайте...

И разбра, че изпитва ужас от това, което щеше да научи за себе си.

Защото дори да разбере за какво е бил осъден, никога нямаше да е свободен — навярно до последния си час.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.